

A MIEFHÖE-nak célja és hivatása van. Békejobbot nyújtani, a kapcsolatokat fenntartani, felújítani és kimélyíteni, mély vallásos érzelmű, hazafias eszmékkel szolgálni, tanulóhelyet és a meleg szobát, étkezést, kulturált elhelyezkedési lehetőséget nyújtani tagjainak, az egész magyar ifjúság közös nemzeti célú programjaiban részt venni, ez a MIEFHÖE legközelebbi célkitűzése.

Délmagyarország XI. (1935) december 22. 15. oldal

379. Mi az Americana?

Az alapszabályokat, amelyek a szervezetre vonatkoznak, nem kívánom részletezni. Inkább az alapszabályt átható szellemet és e szellem erejétől összekovácsolt komplexumot nézem abból a szempontból, amely elválasztja, megkülönbözteti minden más bajtársi egyesüléstől.

Az Americana, az emericánás társadalom világnézetet vall. Vallja a katolikus hit szerinti életet, azt, hogy az Isten parancsait be lehet és be kell tartani, és aki nem cselekszik ebben a meggyőződésben, azt méltatlannak ítéli a zöld sapka viselésére. Minden támadás, lenézés és gánccs ellenére az emericánás ifjúság vallja, hogy a vallás nem magánügy, mert a vallásos meggyőződés és az ebből fakadó világnézet gyakorlati megvalósítása a reális életbe való kivetítése már változást jelent a létezők világában. Minden változás pedig, mely a külvilágban emberektől indítva végbemegy, behatással van a társadalomra. Nekünk emericánásoknak pedig nem mindegy, hogy ezeknek a belső meggyőződésből kiinduló cselekvéseknek mi az eredménye. Mi azt akarjuk, hogy minden vonalon érvényesüljön a katolikus életfelfogás, a katolikus etika. Ez pedig csak katolikus lélekből fakadhat. Ezért vagyunk mi elsősorban is a lélekért, ezért is helyezzük a legnagyobb súlyt a vallásos életre.

Katolicitásunkat kivisszük az utcára is, mert jelvényeinkről mindenki tudja, hogy ezek katolikusok. Erre büszkék vagyunk, annál is inkább, mivel a katolikus élet harcosainak első soraiban levőknek tudjuk magunkat. Ez a harc pedig nem jelent összeütközést a mi magyarságunkkal. Valljuk és hisszük, hogy csak vallásosan lehetünk jó hazafiak! Valljuk ezt még akkor is, ha magát legnagyobbnak mondó bajtársi egyesület fogja ránk, hogy a hazafiságot, a nemzeti érzést csak másodrangú kérdésként kezeljük. Mi tudjuk, hogy ez igaztalan beállítása a mi életszemléletünknek, és valljuk, hogy a vallásosságot és hazafiságot nem lehet szétválasztani. Nem lehet igaz magyar az, akinek nincs vallása, vagy nem él vallás szerinti életet. Ezt a tételt igazolja nemzetünk történelme. Nemzetünk történelme ott kezdődik, amikor a keresztség víz a fejére hullott, mert ez a nép fennmaradásának biztosítékait nem hozta el az őshazából, azokat kapta a kereszténységtől. Hazát akkor nyertünk – mondta Prohászka – amikor a keresztség víz kezdte megtermékenyíteni a rögöt; akkor lett sátor helyett házunk, mikor a templom köré építkeztünk; azóta lett drága, édes a hazá, mióta szent lett, s minden jelvényén a keresztény áldás szent olajcseppje reng. A hit biztosította e hazát számunkra. Volt itt előttünk sok

nép: német, román, szláv; s amint jöttek, úgy mentek, elsodorta őket az áradat. Miért nem fogódzkodtak a Tátra, Mátra, Fáttra szikláiba? Miért nem építettek sáncot az ár ellen? Az ár megjött, szorította őket, s nem volt horgonyuk, melyet a bősüült árba ledobhattak volna. Jött a magyar: azt is szorította a népek tengere; de volt horgonya, s azt ledobta az árba; a horgony a kereszt volt, s az leszegeződött a hármás bércre, azóta is ott ragyog a magyar címerben. Békét nekünk a hit adott régen és újabban. Elapadt volna a magyar vér pogány őseink csatáin, elszivárgott volna idegen földön nemtelen garázdálkodásban, ha nincs, aki a vért nem a porondra önti, hanem verejtékes munkában gyöngyözteti s kamatoztatja.

Mi lesz a magyar nép sorsa, ha nem Róma, hanem Konstantinápoly vonzza, ha nem II. Szilveszter pápa, hanem a bizánci császár küld Szent Istvánnak koronát? A kereszténység tehát annyira bele ette magát a nemzet testébe, hogy szétválasztani a hazafiságot és a vallásosságot nem is lehet. Nemzet elleni merényletnek kell tekintenünk minden olyan megmozdulást, mely diszharmóniát igyekszik teremteni oly kérdésben, mint a vallásosság és a hazafiság. Aki e kettőt szétválasztja az a nemzet történelmét hamisítja meg.

Miklósi László

Délvidéki Ifjúság I. (1935/36.) 5. szám (január) 5–6. oldal

380. A kereszt ügyben még mindig nincs döntés

A Délvidéki Ifjúság munkatársa felkereste Ditrói Gábor dr. Rector Magnificust, és megkérdezte, hogy megérkezett-e a kultuszminisztérium döntése az ifjúság memorandumára, illetve az Egyetemi Tanács felterjesztésére. Ditrói Gábor dr. válaszában kijelentette, hogy az ifjúság kérését annakidején az Egyetemi Tanács pártolóláger terjesztette fel a kultuszminisztériumhoz. Valószínű, hogy a több mint 70 oldalas felterjesztés áttanulmányozása miatt nem érkezett még meg a kultuszminisztérium válasza. Remény van azonban arra, hogy ez igen hamar meg fog történni, és ezzel le fognak csillapodni azok a hullámok, melyeket ez a mozgalom országszerte keltett.

Az ifjúságot igen lehangolja azt a tény, hogy ily nagyfontosságú kérdést a többi akták módjára porosodni hagynak valamelyik iktatóhivatalban. Mindannyian azt hittük, hogy országszerte rokonszenvvel kísért mozgalmunk soron kívül fog elintézését nyerni, és mélységesen csalódtunk. Vagy tán odafönt kell olyan sokat gondolkozni rajta. Pedig – még egyelőre – nem is azt kértük, hogy a kultuszminisztérium helyiségeiben tétessék ki a kereszt! Vagy azon gondolkodnak, hogy a kérés teljesítése ránk hoz kárt, és „atyai gondoskodással” meg akarnak óvni az elhamarkodott lépés káros következményeitől. Mi ezúton is meg akarunk nyugtatni mindenkit, hogy nem fogjuk megbánni soha, hogy keresztet kértünk egyetemünk falaira! Ha pedig az adminisztráció nagyszerű szervezetének segítségével elhúzni igyeksenek eme kérdés megoldását, akkor felelős tényezők számoljanak azzal,